

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאימתי כופין את המטות? משיצא מפתח ביתו, דברי רבי אליעזר.	תנו רבנן: [רבי אליעזר]									◆	■	◇
משיסתם הגולל.	רבי יהושע:									◆	■	◇
מעשה שמת רבן גמליאל הזקן, כיון שיצא מפתח ביתו אמר להם רבי אליעזר: כפו מטותיכם. וכיון שנסתם הגולל, אמר להם רבי יהושע: כפו מטותיכם. אמרו לו: כבר כפינו על פי זקן.										○		
מאימתי זוקפין את המטות בערב שבת - מן המנחה ולמעלה.	תנו רבנן:									■	◇	
אף על פי כן, אינו יושב עליה עד שתחשך. ולמוצאי שבת, אף על פי שאין לו לישב אלא יום אחד - חוזר וכופה.	רבה בר הונא:									■	◇	
הכופה מטתו, לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה. ואפילו יש לו עשר מטות בעשרה מקומות כופה את כולן, ואפילו חמשה אחין ומת אחד - כולן כופין.	תנו רבנן:									■	◇	
ואם היתה מטה המיוחדת לכלים - אין צריך לכפותה.										■	◇	
דרגש - אין צריך לכפותו, אלא זוקפו.	[ת"ק]									◆	■	◇
דרגש, מתיר את קרביטיו והוא נופל מאיליו.	רבן שמעון בן גמליאל:									◆	■	◇
מאי דרגש?										^		
ערסא דגדא.	עולא:									!		◇
אלא מעתה גבי מלך	אמר ליה רבה:									⚡		
כל העם מסובים על הארץ והוא מיסב על הדרגש	דתנן:									⚡		
מי איכא מידי דעד האידינא לא אותביניה - והשתא מותבינן ליה?										⚡		
מאי קושיא? מידי דהוה אאכילה ושתייה, דעד האידינא - לא אוכליניה ולא אשקיניה, השתא אוכליניה ואשקיניה.	מתקף לה רב אשי:									!		
אלא, אי קשיא - הא קשיא:										⚡		
דרגש אינו צריך לכפותו אלא זוקפו	דתניא:									⚡		
ואי ערסא דגדא - אמאי אינו צריך לכפותו?										⚡		
הכופה מטתו - לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו כופה	הא תניא:									⚡		
ומאי קשיא? מידי דהוה אמטה המיוחדת לכלים										!		
אם היתה מטה המיוחדת לכלים - אינו צריך לכפותה	דתניא:									! ■		
אלא, אי קשיא הא קשיא:										⚡		
דרגש, מתיר קרביטיו והוא נופל מאיליו.	רבן שמעון בן גמליאל:									⚡		◇
ואי סלקא דעתך ערסא דגדא - מאי קרביטין אית ליה?										⚡		◇
מאי דרגש - ערסא דצלא.	כי אתא רבין אמר ליה ההוא מרבנן, ורב תחליפא בר מערבא שמייה, דהוה שכיח בשוקא דגילדאי: איתמר נמי, אמר רבי ירמיה:									!		◇
דרגש - סירוגו מתוכו, מטה - סירוגה על גבה.	רבי יעקב בר אחא אמר רבי יהושע בן לוי: ואמר רבי יעקב בר אחא אמר רבי אסי:									■		
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל										■		◇
מטה שנקליטיה יוצאין - זוקפה, ודיו.										■		◇
ישן על גבי כסא, על גבי אודיני גדולה, על גבי קרקע - לא יצא ידי חובתו.	תנו רבנן:									■		◇
שלא קיים כפיית המטה.	רבי יוחנן:									■		

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מבאה של פסקה קודמת story-מעשה	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מכבדין ומרביצין בבית האבל, ומדיחין קערות וכוסות וצלוחיות וקיתוניות בבית האבל, ואין מביאין את המוגמר ואת הבשמים לבית האבל.	תנו רבנן:											■	◇
איני?												?	
אין מברכין לא על המוגמר ולא על הבשמים בבית האבל.	והא תני בר פפא:											■	◇
ברוכי הוא דלא מברכין, הא אתוויי - מיייתנין												?	
לא קשיא הא - בבית האבל, הא - בבית המנחמין.												!	◇
אין מוליכין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בסלים.												■	◇
ואין אומרים ברכת אבלים במועד, אבל עומדין בשורה, ומנחמין, ופותרין את הרבים.												■	◇
אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד.												■	◇
ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד.												■	◇
בראשונה היו מוליכין בבית האבל, עשירים - בקלתות של כסף ושל זהב, ועניים - בסלי נצרים של ערבה קלופה. והיו עניים מתביישים, התקינו שיהו הכל מביאין בסלי נצרים של ערבה קלופה, מפני כבודן של עניים.	תנו רבנן:											■	◇
בראשונה היו משקין בבית האבל, עשירים - בזוכית לבנה, ועניים בזוכית צבועה, והיו עניים מתביישין. התקינו שיהו הכל משקין בזוכית צבועה, מפני כבודן של עניים.	תנו רבנן:											■	◇
בראשונה היו מגלין פני עשירים ומכסין פני עניים, מפני שהיו מושחרין פניהן מפני בצורת, והיו עניים מתביישין. התקינו שיהו מכסין פני הכל, מפני כבודן של עניים.												■	◇
בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש, ועניים בכליכה, והיו עניים מתביישין, התקינו שיהו הכל מוציאין בכליכה, מפני כבודן של עניים.												■	◇
בראשונה היו מניחין את המוגמר תחת חולי מעים מתים, והיו חולי מעים חיים מתביישין, התקינו שיהו מניחין תחת הכל, מפני כבודן של חולי מעים חיים.												■	◇
בראשונה היו מטבילין את הכלים על גבי נדות מתות, והיו נדות חיות מתביישות, התקינו שיהו מטבילין על גבי כל הנשים, מפני כבודן של נדות חיות.												■	◇
בראשונה מטבילין על גבי זבין מתים, והיו זבין חיים מתביישין. התקינו שיהו מטבילין על גב הכל, מפני כבודן של זבין חיים.												■	◇
בראשונה היתה הוצאת המת קשה לקרוביו יותר ממתתו, עד שהיו קרוביו מניחין אותו ובורחין. עד שבא רבן גמליאל ונהג קלות ראש בעצמו ויצא בכלי פשתן, ונהגו העם אחריו לצאת בכלי פשתן.												■	◇
והאידנא נהוג עלמא אפילו בצרדא בר זוזא.	רב פפא:											■	◇
אין מניחין את המטה ברחוב.												■	◇
אין מועד בפני תלמיד חכם, וכל שכן חנוכה ופורים. והני מילי - בפניו, אבל שלא בפניו - לא.	רב פפא:											■	◇
איני?												?	
והא רב כהנא ספדיה לרב זביד מנהרדעא בפום נהרא												○	?
יום שמועה הוה, וכבפניו דמי.	רב פפי:											!	◇
הספד על לב, דכתיב (ישעיהו ל"ב) על שדים ספדים, טיפוח - ביד, קילוס - ברגל.	עולא:											■	◇
המקלס - לא יקלס בסנדל, אלא במנעל, מפני הסכנה.	תנו רבנן:											■	◇
אבל, כיון שניענע ראשו - שוב אין מנחמין רשאין לישוב אצלו.	רבי יוחנן:											■	◇
הכל חייבין לעמוד מפני נשיא, חוץ מאבל וחולה.	רבי יוחנן:											■	◇
לכל אומרים להם שבו חוץ מאבל וחולה.	רבי יוחנן:											■	◇
אבל, יום ראשון - אסור לאכול לחם משלו, מדאמר ליה רחמנא ליחזקאל (יחזקאל כ"ד) ולחם אנשים לא תאכל.	רב יהודה אמר רב:											■	◇
רבה ורב יוסף מחלפי סעודתייהו להודי.												○	
מת בעיר - כל בני העיר אסורין בעשיית מלאכה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■	◇

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מועד קטן-ואלו מגלחין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
רב המנונא איקלע לדרומתא, שמע קול שיפורה דשכבא. הוא הנך אינשי דקא עבדי עבידתא												○	כז:
ליהוו הנך אנשי בשמתא לא שכבא איכא במתא?	אמר להו: [רב המנונא]											■	כז:
אמרו ליה: חבורתא איכא במתא.												○	כז:
אי הכי - שריא לכו.	אמר להו: [רב המנונא]											■	כז:
כל המתקשה על מתו יותר מדאי - על מת אחר הוא בוכה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■	כז:
ההיא איתתא דהות בשיבבותיה דרב הונא, הוו לה שבעה בני. מת חד מיניהו, הוות קא בכיא ביתרתא עליה.												○	כז:
לא תעבדי הכי	שלח לה רב הונא:											■	כז:
לא אשגחה ביה. שלח לה: אי צייתת - מוטב, ואי לא - צבית זוודתא לאידך מית. ומיתו כולהו. לסוף אמר לה: תימוש זוודתא לנפשך, ומיתא.												○	כז:
(ירמיהו כ"ב) אל תבכו למת ואל תנדו לו, אל תבכו למת - יותר מדאי ואל תנדו לו - יותר מכשיעור.												■	כז:
הא כיצד?												^	כז:
שלשה ימים - לבכי, ושבעה - להספד, ושלשים - לגיהוץ ולתספורת. מכאן ואילך - אמר הקדוש ברוך הוא: אי אתם רחמנים בו יותר ממני.												!	כז:
(ירמיהו כב) בכו בכו להלך, אמר רב יהודה: להלך בלא בנימ.	[רב יהודה]											◆	כז:
רבי יהושע בן לוי לא אזל לבי אבלא אלא למאן דאזיל בלא בני, דכתיב בכו בכו להלך כי לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדתו.	[רבי יהושע בן לוי]											○	כז:
זה שעבר עבירה ושנה בה.	רב הונא:											◆	כז:
רב הונא לטעמיה												■	כז:
כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו.	דאמר רב הונא:											■	כז:
הותרה לו סלקא דעתך?												;	כז:
אלא אימא: נעשית לו כהיתר.												■	כז:
אבל שלשה ימים הראשונים - יראה את עצמו כאילו חרב מונחת לו בין שתי כתיפיו, משלשה עד שבעה - כאילו מונחת לו כנגדו בקרן זוית, מכאן ואילך - כאילו עוברת כנגדו בשוק.	רבי לוי:											■	כז:
ולא של נשים לעולם מפני הכבוד												■	כז:
לא שנו אלא חיה, אבל שאר נשים - מניחין.	נהרדעי:											◆	כז:
אפילו שאר הנשים, דכתיב (במדבר כ') ותמת שם מרים ותקבר שם - סמוך למיתה קבורה.	רבי אלעזר:											◆	כז: